

خطابه باره عید نوروز

حضرت عبدالبهاء

اصلی فارسی

خطابه درباره عید نوروز - اثر حضرت عبدالبهاء - ایام تسعه، صفحه

۳۴۹ - ۳۵۳

خطابه مبارکه در باره عید نوروز

از عادات قدیمه است که هر ملتی از ملل را ایام سرور عمومی است که جمیع ملت در آنروز سرور و شادمانی کنند و اسباب عیش و عشرت فراهم آرند یعنی یکرز از ایام سنه را که در آنروز واقعه عظیمی و امر جلیل رخ داده آنرا انتخاب نمایند و در آنروز نهایت سرور نهایت جهور و نهایت شادمانی ظاهر کنند دیدن یکدیگر نمایند و اگر چنانچه بین نفوس کدورتی حاصل در آن روز آشتی کنند و آن اغبرار و آن دلشکستگی زایل شود دوباره بالفت و محبت پردازند چون در روز نوروز از برای ایرانیان امور عظیمه واقع شده لهذا ملت ایران یوم نوروز را فیروز دانسته و آنرا عید ملی قرار دادند فی الحقیقه این روز بسیار مبارکست زیرا بدایت اعتدال ربیعی و اول بهار جهت شمالی است و جمیع کاینات ارضیه چه اشجار چه حیوان چه انسان جان تازه یابد و از نسیم جان پرور نشاطی جدید حاصل کند حیاتی تازه یابد و حشر و نشر بدیع رخ بگشاید زیرا فصل ربیع است و در کاینات حرکت عمومی بدیع وقتی سلطنت ایران مضمحل شده بود و اثری از آن باقی نمانده بود در این روز تجدید شد جمشید بر تخت نشست ایران راحت و آسایش یافت قوای متحلله ایران دوباره نشو و نما نمود و اهتزاز عجب در دل و جانها حاصل گشت بدرجه که ایران از ایام سلف که سلطنت کیومرث و هوشنگ بود بلندتر گردید و عزت و عظمت دولت ایران و ملت ایران مقامی بالاتر گرفت و همچنین وقایع بسیار عظیمه در روز نوروز که سبب نخر و عزت ایران و ایرانیان نست وقوع یافت لهذا همیشه ملت ایران قریب پنج شش هزار سال است که این روز را فیروز شمرده اند و شکون دانسته اند و روز سعادت ملت شمرده اند و الی یومنا هذا این روز را تقدیس کنند و مبارک دانند باری هر ملتی را روزیست که آنروز را یوم سعادت دانند و اسباب مسرت فراهم

ORIGINAL

آرند و در شرایع مقدسه الهیه در هر دوری و کوری نیز ایام سرور و حبور و اعیاد مبارکی که در آنروز اشتغال متفرقه ممنوع تجارت و صنعت و زراعت خلاصه هر عملی حرام است باید کل بسرور و شادمانی پردازند و اجتماع کنند و محافل عمومی بیارایند و حکم یک انجمن حاصل کنند تا وحدت ملت و الفت و یگانگی در جمیع انظار مجسم شود و چون روز مبارکی است نباید آنروز را مهمل گذاشت بی نتیجه نمود که ثمر آنروز محصور در سرور و شادمانی ماند در چنین یوم مبارکی باید تاسیس مشروعی گردد که فوائد و منافع آن از برای ملت دائمی ماند تا در السن و تاریخ مشهور و معروف گردد که مشروع خیری در فلان روز عیدی تاسیس یافت پس باید دانایان تحقیق و تحرّی نمایند که احتیاج ملت در آنروز بچه اصلاحی است و چه امر خیری لازم و وضع چه سبی از اساس سعادت ملت واجب تا آن اصلاح و آن امر خیر و آن اساس در آن روز تاسیس گردد مثلاً اگر ملاحظه کنند که ملت محتاج تحسین اخلاق است اساس تحسین اخلاق را در آنروز تاسیس کنند ملت اگر احتیاج بانشار علوم دارد و توسیع دایره معارف لازم در اینخصوص قراری بدهند یعنی افکار عموم ملت را منعطف بآن امر خیر کنند و اگر چنانچه ملت احتیاج بتوسیع دایره تجارت یا صنعت یا زراعت دارد در آنروز مباشرت بوسایلی نمایند که مقصود حاصل گردد یا آنکه ملت محتاج بصیانت و سعادت و معیشت ایتم است از برای سعادت ایتم قراری بدهند و قس علی ذلک تاسیساتیکه مفید از برای فقرا و ضعفا و درماندگانست تا در آن روز از الفت عموم و اجتماعات عظیمه نتیجه حاصل گردد و میمنت و مبارکی آن روز ظاهر و آشکار شود باری در این دور بدیع نیز این روز بسیار مبارک است باید احبای الهی در اینروز بخدمت و عبودیت موفق شوند با یکدیگر در نهایت الفت و محبت و یگانگی دست در آغوش شوند و بکمال فرح و سرور بذکر جمال مبارک مشغول گردند و در فکر آن باشند که در چنین یوم مبارکی نتایج عظیمه حاصل شود و امروز نتیجه و ثمری اعظم از هدایت خلق نیست زیرا این خلق بیچاره از جمیع مواهب الهیه علی الخصوص ایران و ایرانیان بی نصیب مانده اند احبای الهی در چنین روزی البته باید یک آثار خیریه صوریه یا آثار خیریه معنویه بگذارند که آن آثار خیریه شمول بر جمیع نوع انسانی داشته باشد زیرا در این دور بدیع هر عمل خیری باید عمومی باشد یعنی شمول بر جمیع بشر داشته باشد اختصاص ببهائیان نداشته باشد در جمیع ادوار انبیاء امور خیریه تعلق بنفس آن ملت داشت مگر مسائل جزئیة مثل صدقه که تجویز شمول بر عموم داشت اما در این دور بدیع چونکه ظهور رحمانیت الهی است جمیع امور خیریه شمول بجمیع بشر دارد بدون استثناء لهذا هر امر عمومی یعنی که تعلق بعموم عالم انسانی دارد الهی است و هر امر خصوصی و مشروعی از مشروعات عالم انسانی که تعلق بعموم ندارد محدود است لهذا امیدم چنانست که احبای الهی هر یک از برای عموم بشر رحمت پروردگار باشند و علیکم البهاء الابهی. (عبدالهاء عباس)